

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายสุเมธ รอยกุลเจริญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๐/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ๓๔/๒๕๖๗

วันที่ ๑๒ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { ศาลปกครองกลาง ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ และมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ และมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย นอกจากที่บัญญัติคุ้มครองไว้เป็นการเฉพาะในรัฐธรรมนูญแล้ว การใดที่มีได้ห้ามหรือจำกัดไว้ในรัฐธรรมนูญหรือในกฎหมายอื่น บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพที่จะทำการนั้นได้และได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ ตราบเท่าที่การใช้สิทธิหรือเสรีภาพเช่นว่านั้นไม่กระทบกระเทือนหรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น” วรรคสาม บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้” วรรคสี่ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพหรือจากการกระทำความผิดอาญาของบุคคลอื่น ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาหรือช่วยเหลือจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ” และมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ

๑๓/๕๖๘

ของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย”

การปกครองท้องถิ่น คือ การปกครองในตำบลและหมู่บ้าน เป็นการปกครองที่เริ่มต้นในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ด้วยทรงมีพระราชดำริให้มีการจัดระเบียบการปกครองระดับ “หมู่บ้าน” ที่มีมาแต่เดิมขึ้นใหม่ เนื่องจากการปกครองในระดับหมู่บ้านจำเป็นและสำคัญยิ่งในการบริหารราชการแผ่นดิน เป็นหน่วยการปกครองที่ใกล้ชิดกับราษฎรมากที่สุด โดยได้ทรงทดลองให้มีการจัดระเบียบการปกครองระดับตำบลและหมู่บ้านขึ้น ให้ราษฎรเลือกผู้ใหญ่บ้านแทนการแต่งตั้งจากเจ้าเมือง ต่อมา มีการจัดระเบียบการปกครองตำบลและหมู่บ้านตามหัวเมืองต่าง ๆ และมีการตราพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น รัตนโกสินทร ศก ๑๑๖ เป็นกฎหมายลักษณะปกครองท้องถิ่นฉบับแรกของประเทศไทย จนกระทั่งสมัยรัชกาลที่ ๖ ได้มีการตราพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ขึ้นใช้บังคับแทน ดังปรากฏในคำปรารภตอนหนึ่งว่า “... ตั้งแต่ได้ตราพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่นในพระพุทธศักราช ๒๔๔๐ มา วิธีปกครองพระราชอาณาจักรได้จัดการเปลี่ยนแปลงดำเนินมาโดยลำดับหลายอย่าง ทรงพระราชดำริเห็นว่า ถึงเวลาอันสมควรที่จะแก้ไขพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่นให้ตรงกับวิธีการปกครองที่เพนอยู่ทุกวันนี้ จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แก้ไขพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น รัตนโกสินทร ศก ๑๑๖ ของเดิม แห่งใดที่ยังใช้ได้ให้คงไว้ แห่งใดที่เก่าเกินกว่าวิธีปกครองทุกวันนี้ ก็แก้ไขให้ตรงกับเวลารวบรวมตราเป็นพระราชบัญญัติไว้ สืบไปดังนี้” โดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ กำหนดให้หมู่บ้านเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่รวมบ้านหลายบ้านซึ่งอยู่ในท้องที่ที่หนึ่งซึ่งรวมอยู่ในการปกครองอันเดียวกัน จัดตั้งเป็นหมู่บ้าน ในการบริหารงานหมู่บ้านจะมี “ผู้ใหญ่บ้าน” เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการปกครอง บรรดาราษฎรที่อยู่ในเขตหมู่บ้าน เป็นหัวหน้าของราษฎรในหมู่บ้านของตน มาจากการเลือกของราษฎรที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้นตามหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตย ผู้ใหญ่บ้านจึงเป็นผู้ที่ราษฎรในหมู่บ้านให้ความไว้วางใจในการทำหน้าที่เป็นผู้แทนของราษฎรในหมู่บ้านของตน โดยเป็นผู้ช่วยเหลือ นายอำเภอในการปฏิบัติหน้าที่ มีหน้าที่และอำนาจในการอำนวยความสะดวก ดูแลรักษาความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัยให้แก่ราษฎรในหมู่บ้าน สร้างความสามัคคีและความสามัคคีให้เกิดขึ้นในหมู่บ้าน ส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีในท้องถิ่น ประสานหรืออำนวยความสะดวกให้แก่ราษฎรในหมู่บ้าน ในการติดต่อหรือรับบริการกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

สม. ๒๒/๒

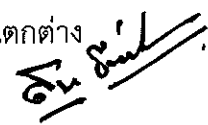
ควบคุมดูแลราษฎรในหมู่บ้านให้ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตลอดจนดูแลในเรื่องของการรักษาอาณาเขตร่วมกับทหาร ตำรวจ และฝ่ายปกครอง นอกจากนี้ ยังทำหน้าที่เป็นคนกลางในการไกล่เกลี่ยประนีประนอมและระงับข้อพิพาทต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในท้องที่หมู่บ้านของตน

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ หมวด ๓ ว่าด้วยลักษณะปกครองหมู่บ้าน ตอน ๒ การแต่งตั้งผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน การออกจากตำแหน่งของผู้ใหญ่บ้าน และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ได้บัญญัติเกี่ยวกับคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้าน และเหตุแห่งการพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านไว้ โดยมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ใหญ่บ้านต้องพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้ (๑) มีอายุครบหกสิบปี (๒) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ เว้นแต่ในกรณีที่ได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดให้ลาอุปสมบทหรือบรรพชาตามประเพณี มิให้ถือว่ามิได้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ (๕) (๓) ตาย (๔) ได้รับอนุญาตจากนายอำเภอให้ลาออก (๕) หมู่บ้านที่ปกครองถูกยุบ (๖) เมื่อราษฎรผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ ในหมู่บ้านนั้นจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของราษฎรผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ ทั้งหมดเข้าชื่อกันขอให้ออกจากตำแหน่ง ในกรณีเช่นนั้นให้นายอำเภอสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง (๗) ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง เมื่อได้รับรายงานการสอบสวนของนายอำเภอว่าบกพร่องในหน้าที่ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง (๘) ไปเสียจากหมู่บ้านที่ตนปกครองติดต่อกันเกินสามเดือน เว้นแต่เมื่อมีเหตุอันสมควรและได้รับอนุญาตจากนายอำเภอ (๙) ขาดการประชุมประจำเดือนของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านที่นายอำเภอเรียกประชุมสามครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันควร (๑๐) ถูกปลดออกหรือไล่ออกจากตำแหน่ง เนื่องจากกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (๑๑) ไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งต้องทำอย่างน้อยทุกห้าปีนับแต่วันที่ได้รับการแต่งตั้ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

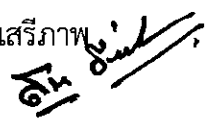
ข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ว่า พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) ที่บัญญัติเหตุให้ผู้ใหญ่บ้านพ้นจากตำแหน่ง เมื่อราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของราษฎรผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ ทั้งหมดเข้าชื่อกันขอให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง เป็นกฎหมายที่กระทำโดยคนหมู่มาก ไร้เหตุผลรองรับหรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ไม่ประสงค์ดีใช้เป็นช่องทางในการถอดถอนผู้ใหญ่บ้านที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและนำพรรคพวกของตนเข้ามาทำหน้าที่แทน ทำให้เกิดความเสียหายต่อประเทศชาติเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ ส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีถูกถอดถอนจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านทันทีโดยปราศจากการรับฟังเหตุผลใด ๆ และเป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีเกินสมควรแก่เหตุ

อิน ๘๖๖

ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ และมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติเหตุที่ผู้ใหญ่บ้านต้องพ้นจากตำแหน่งไว้หลายกรณี โดยสามารถแยกได้ ๓ ประเภท คือ ประเภทแรก ต้องด้วยเหตุอันมีลักษณะตามที่กฎหมายกำหนด โดยเมื่อบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งมีเหตุอันมี ลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อใด ย่อมเป็นผลให้ผู้ใหญ่บ้านต้องพ้นจากตำแหน่ง ได้แก่ กรณีมีอายุครบหกสิบปี กรณีขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม กรณีตาย กรณีได้รับอนุญาตจากนายอำเภอให้ลาออก และ กรณีหมู่บ้านที่ปกครองถูกยุบ ตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ประเภทที่สอง เหตุอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ การพ้นจากตำแหน่งกรณีนี้ขึ้นอยู่กับพฤติกรรม หรือการกระทำของผู้ใหญ่บ้าน โดยนายอำเภอและผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องดำเนินการสอบสวน ให้ปรากฏข้อเท็จจริง หากปรากฏว่าผู้ใหญ่บ้านมีพฤติกรรมหรือมีการกระทำหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนด ก็เป็นเหตุให้ผู้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ได้แก่ กรณีการบกพร่องในหน้าที่ หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง กรณีไปเสียจากหมู่บ้านที่ตนปกครองติดต่อกันเกินสามเดือน โดยไม่มีเหตุอันสมควรและไม่ได้รับอนุญาต กรณีขาดการประชุมประจำเดือนสามครั้งติดต่อกัน โดยไม่มีเหตุอันควร กรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และกรณีไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๗) (๘) (๙) (๑๐) และ (๑๑) และประเภทที่สาม กรณีหมดความไว้วางใจ จากราษฎรผู้มีสิทธิเลือก ได้แก่ กรณีราษฎรในหมู่บ้านที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของราษฎรในหมู่บ้านที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ ทั้งหมด เข้าชื่อกันขอให้ผู้ใหญ่บ้านออกจากตำแหน่ง ตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) เจตนารมณ์ที่กฎหมาย กำหนดให้ผู้ใหญ่บ้านต้องพ้นจากตำแหน่งโดยขึ้นอยู่กับความไว้วางใจของราษฎรตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) นั้น เนื่องจากผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ที่ราษฎรในหมู่บ้านส่วนใหญ่ไว้วางใจเลือกให้บุคคลดังกล่าวทำหน้าที่ เป็นผู้ปกครองหมู่บ้าน เป็นตัวกลางประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประสานการปฏิบัติ กับหน่วยการปกครองท้องที่ ได้แก่ ตำบล และอำเภอ เพื่อนำความผาสุกและความสงบเรียบร้อยมาสู่ ราษฎรในหมู่บ้าน ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่ราษฎรหมดความไว้วางใจในตัวผู้ใหญ่บ้านที่พวกตนได้เลือกเข้ามา เป็นผู้ปกครองท้องที่ การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้านย่อมไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ หรือดำเนินการ ต่อไปโดยไม่มีประสิทธิภาพ พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ จึงบัญญัติ ให้มีมาตรการในการป้องกันความเสียหายอันเกิดแก่การปกครองหมู่บ้านโดยให้นายอำเภอสั่งให้ ผู้ใหญ่บ้านพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุดังกล่าว การสั่งให้พ้นจากตำแหน่งในกรณีดังกล่าว นายอำเภอไม่จำเป็นต้อง พิจารณาว่าผู้ใหญ่บ้านได้กระทำความผิดหรือประพฤติดนไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมหรือไม่ ซึ่งแตกต่าง

จากการพ้นจากตำแหน่งกรณีขึ้นอยู่กับพฤติกรรมหรือการกระทำที่ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมของผู้ใหญ่บ้าน อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) ได้บัญญัติเงื่อนไขของการเข้าชื่อไว้สองประการ คือ ผู้เข้าชื่อจะต้องเป็นราษฎรในหมู่บ้านที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม และผู้เข้าชื่อต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของราษฎรผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ทั้งนี้กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการเข้าชื่อขอให้ผู้ใหญ่บ้านออกจากตำแหน่ง โดยให้ทำเป็นหนังสือ ระบุชื่อ ที่อยู่ หมายเลขประจำตัวประชาชน พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรหรือหลักฐานอื่นใดของทางราชการที่มีรูปถ่ายสามารถแสดงตนได้ และลงลายมือชื่อของผู้ร้องขอ โดยระบุระยะเวลาที่ลงลายมือชื่อไว้ โดยวิธีการและระยะเวลาดำเนินการให้กำหนดตามความเหมาะสม และเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงและเหตุผลเพียงพอที่จะส่งให้ผู้ใหญ่บ้านพ้นจากตำแหน่งได้ โดยต้องมีการตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่าราษฎรที่เข้าชื่อถอดถอนผู้ใหญ่บ้านนั้นได้ลงลายมือชื่อดำเนินการหรือไม่ และผู้ลงชื่อนั้นมีเจตนาต้องการให้ผู้ใหญ่บ้านออกจากตำแหน่งหรือไม่ เมื่อมีกรณีที่ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกผู้ใหญ่บ้านเข้าชื่อกันขอให้ผู้ใหญ่บ้านพ้นจากตำแหน่ง นายอำเภอจะมีหน้าที่ในการตรวจสอบว่าการเข้าชื่อเป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ หากผลการตรวจสอบปรากฏว่าการเข้าชื่อดังกล่าวเป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดไว้ นายอำเภอต้องมีคำสั่งให้ผู้ใหญ่บ้านพ้นจากตำแหน่ง ดังนั้นพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) ที่บัญญัติเหตุให้ผู้ใหญ่บ้านพ้นจากตำแหน่ง เมื่อราษฎรผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามในหมู่บ้านนั้น จำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของราษฎรผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ เข้าชื่อกันขอให้พ้นจากตำแหน่ง จึงเป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการดำเนินการและแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการเข้าชื่อขอให้ผู้ใหญ่บ้านพ้นจากตำแหน่งรองรับไว้แล้ว มิได้เป็นการถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านทันทีโดยปราศจากการรับฟังเหตุผลใด ๆ หากผู้ที่ถูกคำสั่งนายอำเภอให้พ้นจากตำแหน่งเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ย่อมมีสิทธิยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดได้ อันเป็นการได้รับความคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ บทบัญญัติของพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) จึงถือเป็นมาตรการที่มีความจำเป็นและเป็นไปตามหลักความไว้วางใจ เพื่อให้สิทธิแก่ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกได้ใช้สิทธิในการเลือกผู้ปกครองของตนที่เหมาะสมตามหลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตย เพื่อเป็นการป้องกันความเสียหายที่จะเกิดแก่การปกครองหมู่บ้าน เมื่อชั่งน้ำหนักระหว่างสิทธิและเสรีภาพ

ของบุคคลที่ถูกจำกัดตามกฎหมายกับประโยชน์ส่วนรวมที่ได้รับตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เป็นไปตามหลักความจำเป็น บทบัญญัติดังกล่าวมิได้เป็นบทบัญญัติที่กระทบกระเทือนหรือเป็นอันตราย ต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ไม่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ ของบุคคลอื่น ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม และไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ และมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ และมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ